

Sygnatura akt VI W 6451/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant: Katarzyna Kraska

po rozpoznaniu w dniu 25 kwietnia 2016 roku

sprawy przeciwko K. M. (1) córce S. i M. z domu W.

urodzoną (...) w Ś.

obwinioną o to, że

w dniu 09.03.2015r do godz. 20:30 we W. na ul. (...) w piśmie nadesłanym do siedziby Straży Miejskiej będąc właścicielem pojazdu marki H. o nr rej (...) nie wskazała na żądanie uprawnionego organu komu powierzyła pojazd, którego kierujący w dniu 06.02.2015r o godz. 10:12 we W. na ul. (...) przekroczył dozwoloną prędkość o 22 km/h.

tj. o czyn z art.96 § 3 kw

*****

I. uznaje obwinioną **K. M. (1)** za winną czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 3 kw i za to na podstawie art. 96 § 3 kw wymierza jej karę grzywny w wysokości **200 (dwustu) złotych;**

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpk w zw. z art. 119 kpw obciąża obwinioną kosztami postępowania w wysokości 100 zł oraz wymierza jej opłatę w kwocie 30 zł.

UZASADNIENIE

W toku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

K. M. (2) jest właścicielem samochodu marki H. (...) nr rej. (...).

W dniu 6 lutego 2015 roku osoba kierująca wskazanym pojazdem, o godzinie 10:12 na ulicy (...) we W., poruszała się z prędkością 72 km/h.

Dopuszczalna prędkość w tym miejscu wynosiła 50 km/h.

Obwiniona została wezwana przez Straż Miejską do osobistego stawiennictwa w siedzibie Straży Miejskiej lub przesłania stosownego pisma oraz udzielenia odpowiedzi na pytanie, komu został powierzony uwidoczniiony na załączonym raporcie pojazd, którego kierujący w oznaczonym miejscu i czasie przekroczył dopuszczalną prędkość.

W piśmie z dnia 9 marca 2015 roku skierowanym do Straży Miejskiej we W., K. M. (2) nie wskazała osoby, której powierzyła do użytkowania swój pojazd, gdy przekroczone nim dopuszczalną prędkość na ulicy (...) we W..

dowód:

notatka służbowa k. 3;

wezwanie Straży Miejskiej do wskazania osoby k. 5;;

potwierdzenie odbioru wezwania k. 9;

odpowiedź K. M. (1) k.6;

wydruk z fotoradaru, k. 4.

K. M. (1) nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu.

W złożonych wyjaśnieniach podniosła, że nie wie kto kierował pojazdem w dniu 6 lutego 2015 roku, stąd informacji takiej nie przekazała Straży Miejskiej. Z należącego do niej samochodu korzysta bowiem kilka osób, zaś wobec nieczytelności zdjęcia wykonanego przez fotoradar, nie mogła wskazać tej, która była wówczas kierowcą.

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stwierdzić należy, że okoliczności przedmiotowe zarzucanego obwinionej czynu są bezsporne. K. M. (2) doręczony został wydruk z fotoradaru z wizerunkiem osoby kierującej samochodem H. (...) 6 lutego 2015 roku oraz informacją o przekroczeniu prędkości o 22 km/h. Obwiniona następnie wezwana została do wskazania, komu w powyższym czasie został powierzony uwidoczniony na załączonym raporcie pojazd. Odpowiedzi takiej nie udzieliła. Tymczasem udzielenie takiej informacji stanowiło jego obowiązek zawarty w art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym.

W myśl tego przepisu, właściciel lub posiadacz pojazdu ma obowiązek wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie (za wyjątkiem sytuacji, gdy pojazd został użyty wbrew woli właściciela i nie mógł temu zapobiec).

Odpowiedzialność za zaniechanie wykonania tego obowiązku określona została w art. 96 § 3 k.w. Sprawca wykroczenia z art. 96 § 3 kw popełnia je poprzez zaniechanie, pełni zatem rolę gwaranta i warunkiem jego odpowiedzialności jest istnienie prawnego, szczególnego obowiązku, którego wykonania zaniechał. Taki właśnie prawny obowiązek statuuje art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym.

Z treści art. 96 § 3 kw nie wynika, by ustawodawca ograniczał jego popełnienie tylko do umyślności. Jak słusznie wskazuje się w doktrynie, wykroczenie to może być popełnione zarówno umyślnie, jak i nieumyślnie. Dla jego bytu wystarczy samo stworzenie możliwości do aprobowanego, niekontrolowanego użytkowania pojazdu przez inne osoby. Osoba uprawniona (właściciel pojazdu) nie musi nawet znać osób korzystających z jej samochodu.. Nie musi działać w sposób nakierunkowany na niezrealizowanie obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym ani nawet godzić się z możliwością niezrealizowania tego obowiązku. Wystarczy niezachowanie należytej ostrożności, by takich sytuacji uniknąć.

Wykroczenie z art. 96 § 3 kw na celu między innymi zapewnienie szybkiego i sprawnego toku postępowania w sprawach o wypadki i kolizje drogowe, w których kierujący zbiegli z miejsca zdarzenia (por. W. Kotowski: Ustawa prawo o ruchu drogowym. Komentarz praktyczny, Warszawa 2002, s. 539). Oczekuje się w nim bowiem jedynie tego, by właściciel lub posiadacz pojazdu orientował się co do tego, kto i kiedy porusza się jego samochodem, a przez to, by w sposób właściwy zabezpieczał pojazd (por. R. A. Stefański: Prawo o ruchu drogowym, Warszawa 2005, s. 508).

W związku z tym, niewskazanie przez obwinioną, komu powierzyła pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, stanowi wkroczenie z art. 96 § 3 kw, Ustawodawca bowiem kreując obowiązek, o którym mowa w art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym nałożył na osoby, będące adresatami tego przepisu, powinność podjęcia działań zapewniających możliwość realizacji tego obowiązku. Ich brak rodzi odpowiedzialność za wykroczenie.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał K. M. (1) za winną popełnienia zarzucanego jej wykroczenia z art. 96 § 3 kk.

Wymierzając karę, Sąd kierował się zasadami wymiary kary, określonymi w art. 33 § 1 i 2 kw. Sąd uznał, że orzeczona kara jest adekwatna do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości czynu, uwzględnia sytuację materialną obwinionej, a także spełni swoje cele wychowawcze i zapobiegawcze zarówno w stosunku do K. M. (1), jak i w zakresie społecznego oddziaływania. Sąd zważył bowiem na występującą ostatnio nagminność zachowań polegających na odmowie, wbrew prawnemu obowiązkowi, udzielenia informacji na temat kierowców pojazdu dopuszczających się wykroczeń.

Z uwagi na skazanie obwinionej, orzeczenie o kosztach postępowania oparto o przepis art. 118§ 1 kpw i art. 616 §2 kpk w zw. z art. 119 kpw, obciążając K. M. (1) zryczałtowanymi wydatkami postępowania oraz wymierzając jej stosowną opłatę.